

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2048	Κυριακὴ ΚΒ' (Γαλ. 6,11-18) 5 Νοεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὁ κανόνας μας

«Ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ» (Γαλ. 6,16)

Λίγα λεπτά θὰ σᾶς ἀπασχολήσω, ἀγαπητοί μου. Διότι ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ποὺ λένε: **Σύντομα, σύντομα!** σύντομο τὸ κήρυγμα, σύντομα ἢ ψαλμωδία, σύντομα ἢ θεία λειτουργία... Αὐτὰ τὰ λένε ἐκεῖνοι ποὺ ἐμφανίζονται στὴν ἐκκλησία σπανίως, σὰν τοὺς κομηῆτες. Αὐτοὶ θέλουν νὰ τὰ περικόψουμε ὅλα. Ἄλλοῦ δὲν κουράζονται, στὴν ἐκκλησία κουράζονται καὶ κοιτάζουν τὸ ρολόι. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐγὼ λίγα λεπτά θὰ σᾶς ἀπασχολήσω.

Ἄκουσατε τὸν ἀπόστολο, ἀκούσατε τὸ εὐαγγέλιο; Λίγοι στίχοι εἶνε. Καὶ ὅμως ἐπάνω σ' αὐτούς, ἐὰν καὶ ἐσεῖς εἶχατε τὴν ὑπομονὴ καὶ ἐμεῖς εἶχαμε τὴ δύναμι, πολλὰ κηρύγματα θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν· γιατί κάθε στίχος, ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, εἶνε πέλαγος, ὠκεανὸς θεϊκῶν νοημάτων. Χάριν συντομίας λοιπὸν ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς στίχους θὰ σᾶς παρακαλέσω **νὰ προσέξουμε ἕναν μόνο στίχο ἀπὸ τὸν ἀπόστολο.** Εἶνε αὐτὸς ποὺ ἀκούσατε στὴν ἀρχή· «Ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ» (Γαλ. 6,16).

Ἐδῶ ὁ ἀπόστολος μιλάει γιὰ κάποιον «κανόνα». **Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κανόνας;**

Κανόνας, ἀγαπητοί μου, λέγεται κάθε τι ποὺ χρησιμοποιοῦμε γιὰ **νὰ ρυθμίσουμε - νὰ τακτοποιήσουμε** πράγματα ποὺ εἶνε σὲ ἀταξία. Ὅταν κανόνας λέγεται ἕνα ῥαβδί, ἕνα μπαστούνι ἴσιο· κανόνας λέγεται **ὁ χάρακας**, ἢ ῥίγα ποὺ ἔχουν στὸ σχολεῖο. Μὲ τὸ χάρακα τὸ παιδί χαράζει πάνω στὸ χαρτί εὐθεῖες γραμμές. Χωρὶς τὸ χάρακα καὶ τὸ πιὸ ἐξασκημένο χέρι, καὶ τοῦ μηχανικοῦ τοῦ Πολυτεχνείου ἀκόμα, δὲν μπορεῖ νὰ σύρῃ μία τελειῶς εὐθεῖα γραμμὴ.

Ὅταν κανόνας λέγεται καὶ **ἡ στάθμη** ποὺ χρησιμοποιοῦν στὶς οἰκοδομές. Ὁ χτίστης εὐθυγραμμίζει τὸν τοῖχο ὀριζοντίως καὶ καθέτως. Γιατί

ἂν ὁ τοῖχος δὲν εἶνε ἴσιος καὶ γέρνη, ὡς ἐπιμόρροπος θὰ πέσῃ. Τὸ παιδί λοιπὸν χρησιμοποιεῖ τὸ χάρακα καὶ ὁ χτίστης τὴν στάθμη.

Ὅταν ἂν πᾶμε καὶ σ' ἕνα καράβι κι ἀνεβούμε στὴ γέφυρα, θὰ δοῦμε ὅτι κ' ἐκεῖ ὁ πλοίαρχος, ὁ καπετάνιος, δὲν ταξιδεύει ἂν προηγουμένως δὲν ἀνοίξῃ τὸν χάρτη καὶ ἂν δὲν ἔχη μπροστά του τὴν **πυξίδα**, ποὺ εἶνε τρόπον τινὰ ὁ κανόνας του. Μὲ ὁδηγὸ τὴν πυξίδα χαράζει πάνω στὸν χάρτη τὴν πορεία πλεύσεως, ποὺ θ' ἀκολουθήσῃ τὸ σκάφος. Καὶ ἀλλοίμονο ἂν ξεφύγῃ ἀπὸ αὐτὴν· κινδυνεύει νὰ πέσῃ σὲ φαλκονέρες καὶ βράχια καὶ νὰ συντριβῇ.

Ὅταν ἀπὸ τὰ παραδείγματα αὐτὰ ἐρωτῶ· ποιὸς εἶνε ὁ κανόνας ποὺ ἐννοεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος; Εἶνε ὁ χάρακας τῶν παιδιῶν, ἢ στάθμη τοῦ οἰκοδόμου, ἢ πυξίδα τοῦ ναυτικοῦ; Τὸ νόημά του εἶνε βαθύτερο. **Κάθε Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἔχη τὸν κανόνα του.** Ποιὸς εἶνε ὁ κανόνας αὐτός; Δὲν εἶνε ὁ κανόνας ποὺ βάζει ὁ πνευματικὸς στὴν ἐξομολόγησι, οὔτε ὁ κανόνας ποὺ ψάλλει ὁ ψάλτης στὴν ἀκολουθία· πρόκειται γιὰ ἄλλον κανόνα. Ποιὸς λοιπὸν εἶνε αὐτός;

Εἶνε **ἡ διδασκαλία** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶνε **τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο**· αὐτὸς εἶνε ὁ κανόνας κάθε Χριστιανοῦ. Καὶ γιὰ νὰ καταλάβουμε τί θέλει νὰ πῇ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, **θ' ἀπευθύνω μερικὰ ἐρωτήματα**· ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε ἐρωτήματα, καὶ θὰ τελειώσω.

● Ἀρχίζω θέτοντας τὸ πρῶτο ἐρώτημα στοὺς πλουσίους – ἂν καὶ εἶνε γεγονὸς ὅτι στὴν Ἐκκλησία ἔρχονται κυρίως τὰ φτωχαδάκια, ἢ μεσαία τάξι· σπανίως θὰ δῆς ἐφοπλιστὴ ἢ ἐργοστασιάρχη. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐρωτῶ· **Εἶσαι πλούσιος**, ἔχεις χρήματα; Δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ ζήσης σύμφωνα μὲ τὰ κέφια σου· δὲν μπορεῖς λόγου χάριν νὰ πᾶς ἀπόψε στὰ κέντρα καὶ νὰ ξοδέψῃς χιλιάδες, τὴν ὥρα ποὺ δίπλα στὴ γειτονιά σου ὑπάρχουν τόσοι φτωχοὶ

καὶ ἄρρωστοι. Δὲν σοῦ δίνει τὸ δικαίωμα αὐτὸ ὁ Θεὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιο. Δὲν μπορεῖς νὰ πῆς στὸν ἑαυτὸ σου σὰν τὸν ἄφρονα πλούσιο «*Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ... ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου*» (Λουκ. 12,19). Δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ κανόνας τοῦ βίου σου, ὄχι! Ὁ κανόνας σου εἶνε –τί ἄλλο– τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου. Θέλεις ν’ ἀκούσης; «*Μὴ θησαυρίζετε*», λέει, «*θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς*» (Ματθ. 6,19). Τί ἄλλο λέει; «*Πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς*» (ἐ.ἀ. 19,21). Αὐτὸ εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο, δὲν μπορεῖς νὰ τ’ ἀλλάξεις. Εἶσαι λοιπὸν πλούσιος; **μὴ θησαυρίζεις ἐδῶ στὴ γῆ, δίνε στὸν φτωχό.**

● **Εἶσαι φτωχός;** Μὴ ζηλεύεις αὐτοὺς ποὺ ἔχουν τὰ πλούτη. Μὲ τὸ Εὐαγγέλιο δὲν γίνεται κανεὶς ἑκατομμυριούχος· τὰ χρήματα συχνὰ ἀποκτώνται μὲ ψέματα καὶ ἀδικίες. Νὰ ἔχης χαρὰ ἂν «μὲ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου σου τρώγης τὸν ἄρτον σου» (Γέν. 3,19). Ἄν δὲν ἀδικῆς, δὲν κλέβης καὶ γενικὰ στὴ ζωὴ σου ἔχης ὡς κανόνα τὸ Εὐαγγέλιο, τότε, ἐνῶ σὲ σπίτια πλουσιῶν θὰ βλέπης κατάρρα καὶ ὀργή, στὸ δικό σου θὰ δῆς τὴν εὐλογία, τὸ ἔλεος, τὴν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ ποὺ ἀκοῦμε στὴν ἐκκλησία· «*Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ*» (Ψαλμ. 33,11). Εἶσαι φτωχός; **μὴ ζηλεύεις τὸν πλούσιο, καὶ στὸ φτωχικό σου θὰ δῆς θαύματα.**

● **Εἶσαι οἰκογενειάρχης;** Πάρε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ κάνε το κανόνα, νὰ εἶνε τὸ «*φῶς*» καὶ «*τὸ ἀλάτι*» τοῦ σπιτιοῦ σου (Ματθ. 5,14,13). Μὴ ξεχνᾶς ὅτι ζῆς ὄχι στὸ 1900 ἀλλὰ σὲ ἐποχὴ κοσμογονικῆ, ποὺ καὶ ἡ γυναίκα καὶ τὸ παιδί ἔχουν ἄλλα προβλήματα. Πρόσεξε νὰ μὴν παρασυρθῆς ἀπὸ τὶς μοντέρνες ἰδέες, ἀπ’ τὰ παγκόσμια ρεύματα ποὺ πνέουν καὶ ζητοῦν νὰ ξερριζώσουν τὶς ἱερὲς παραδόσεις. Ὅ,τι συμφωνεῖ μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, κράτησέ το· ὅ,τι δὲν συμφωνεῖ, ἀπόρριψέ το. Ἄν ἔχης γραμμὴ πλεύσεως τὸ Εὐαγγέλιο, ἡ οἰκογενειὰ σου δὲν θὰ ναυαγήσῃ, θὰ ἔχη τὴν εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ. Εἶσαι οἰκογενειάρχης; **βάλε τὸ Εὐαγγέλιο νόμο στὸ σπίτι σου.**

● **Εἶσαι ἔμπορος;** Ὡς νόμο ἔχε ὄχι τὸ «Ἄρπαξε νὰ φᾶς καὶ κλέψε νὰ ἔχης» ἀλλὰ τὸ Εὐαγγέλιο. Προσπάθησε νὰ μὴ σὲ νικήσῃ ὁ πειρασμὸς τῆς ἀπληστίας, ἡ αἰσχροκέρδεια· κράτα τὸν ἑαυτό σου ὥστε νὰ ζῆς μὲ τιμιότητα καὶ ἀπλότητα. Στὸ ἐμπόριο **μὴ σὲ νικήσῃ τὸ εὐκόλο κέρδος.**

● Θὰ πῆς ἴσως· Ἐγὼ οὔτε πλούσιος οὔτε φτωχός οὔτε οἰκογενειάρχης οὔτε ἔμπορος εἶμαι· εἶμαι ἕνας ἀπλὸς ἄνθρωπος. Ἔ, τότε ἀπευθύνω σ’ ἐσένα τὸ τελευταῖο ἀλλὰ καὶ σπουδαιότερο ἐρώτημα· **Εἶσαι ἀμαρτωλός;** αἰσθάνεσαι στὴ ράχι σου φορτίο, στὴ συνείδησί σου χρέος, πι-

έζουν τὴν ὑπαρξί σου ἁμαρτίες ποὺ ἔχεις διαπράξει; Πῶς θὰ ρίξης ἀπὸ πάνω σου τὸ φορτίο, πῶς θὰ ἐξοφλήσης τὸ χρέος, πῶς θὰ φύγῃ ἡ πίεσι; Ὁ ἄνθρωπος μόνος του δὲν μπορεῖ νὰ σβῆσῃ οὔτε τὴν παραμικρότερη ἁμαρτία, οὔτε ἕνα ψεματάκι, ἔστω καὶ ἂν ἐπὶ ἑκατὸ χρόνια νηστεύῃ μέσα σὲ μιὰ σπηλιά καὶ τὰ γόνατά του ἔχουν κάνει ῥόζο ἀπὸ τὶς μετάνοιες. Μόνο ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ λυτρώνει. Εἶσαι λοιπὸν ἀμαρτωλός; **χάραξε στὴ ζωὴ σου τὸν τίμιον σταυρὸ καὶπίστευε ὅτι δι’ αὐτοῦ δίδεται ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ἡ λύτρωσις.** Πάρε χάρακα καὶ χάραξε γραμμὴ, λεωφόρο, ποὺ ν’ ἀρχίζῃ ἀπὸ ἐδῶ στὴ γῆ καὶ νὰ φτάνῃ στὸν Ὀρίωνα, στὰ ἄστρα, στὸν οὐρανό, νὰ σὲ ὀδηγήσῃ μέσα στὸν παράδεισο. Ποιός εἶνε ὁ χάρακας αὐτός; Ὁ χάρακας, ὁ κανόνας –αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικώτερο νόημα τοῦ ἀποστόλου–, εἶνε ὁ **τίμιος σταυρός.** Οἱ νηστεῖες, οἱ προσευχές, τὰ καλὰ ἔργα χρήσιμα εἶνε κι αὐτά· δὲν τὰ ἀρνούμεθα, ἀλλιῶς θὰ γίνουμε προτεστάντες· ἀλλὰ παραπάνω ἀπ’ ὅλα θὰ σὲ σώσῃ ἡ πίστις. Ποιὰ πίστις· ὅτι ὁ σταυρὸς ἄνοιξε τὸ δρόμο ποὺ φτάνει μέχρι τὸν «*τρίτον οὐρανόν*» (βλ. Β’ Κορ. 12,2), ἐκεῖ ποὺ εἶνε ἡ ἅγια Τριάς. Πίστεψε στὸ Χριστό, ὅτι διὰ τοῦ σταυροῦ εἶνε ἡ ἄφεσις, ἡ συγχώρησις, ἡ ζωὴ, ὁ παράδεισος.

Καὶ γεννᾶται τώρα, ἀγαπητοί μου, τὸ ἐρώτημα· **ῥυθμίζουμε τὴ ζωὴ μας κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο;** εἶνε αὐτὸ ὁ κανόνας γιὰ τὴ ζωὴ μας στὴν οἰκογένεια, στὸ σχολεῖο, στὸ στρατό, στὰ δικαστήρια, παντοῦ; Πρὸ ἐτῶν (γύρω στὸ 1920), ἕνας εὐσεβὴς βουλευτὴς εἶπε στὴ βουλή, ὅτι τὸ ἔθνος μας πρέπει νὰ τὸ διοικήσουμε μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ τότε ὅλοι τὸν εἰρωνεύθησαν· «Δὲν διοικοῦνται τὰ ἔθνη μὲ τὸ Εὐαγγέλιο!» Μεγαλύτερη ὑβρις δὲν εἶχε λεχθῆ – γι’ αὐτὸ καὶ στὴ βουλή δὲν ὑπάρχει εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ’ ὅποιος πάει κόντρα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅποιος κι ἂν εἶνε, γίνεται σκόνη. Μόνο μὲ τὸ Εὐαγγέλιο θὰ ζήσῃ ὁ κόσμος· διαφορετικὰ, ζώντας σύμφωνα **μὲ τὸ ἀντι-ευαγγέλιο**, κυβερνοῦν τὰ πάθη, οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις, ἡ μασονία. Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Εὐαγγελίου **ὁ καθένας μας μπορεῖ νὰ γίνῃ ἕνα ζωντανὸ Εὐαγγέλιο.** Καὶ τότε θὰ βασιλεύσῃ σ’ ἐμᾶς ἡ εἰρήνη· διαφορετικὰ, μὲ τὸ ἀντι-ευαγγέλιο, θὰ πέσῃ ἐπάνω μας **κατάρρα.**

Ἄλλ’ ὄχι, ἀδελφοί μου. Ἄς ἀποφασίσουμε νὰ ζήσουμε ὅλοι μὲ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ εἶμαστε κ’ ἐμεῖς ἄξιοι τῆς εὐλογίας τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ποὺ λέει· **Εἰρήνη!** «*Ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνην ἐπ’ αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ*» (Γαλ. 6,16).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Απομανητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία εἶνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἀποστόλων Πέτρου & Παύλου Ἰησοῦ - Ἀθηνῶν τὴν 22-11-1964. Καταγραφή καὶ σύντμησις 10-10-2017. Τὴν ὁμιλία αὕτη μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 105β’Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΩΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2050	Κυριακὴ Η' Λουκᾶ (Λουκ. 10,25-37) 12 Νοεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ εἰκόνα τῆς εὐσπλαχνίας

«Καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη...» (Λουκ. 10,33)

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, ὁ πανάγαθος Θεὸς μὲ ἀξίωσε νὰ φέρω τὰ βήματά μου ἐδῶ στὸ ναό. Καὶ ἐφ' ὅσον εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μιλήσω, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ **λίγες λέξεις**.

Ἀκούσατε τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο· εἶνε ἡ ὡραιότητα **παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου**, γνωστὴ σὲ ὅλους, πού παρὰ τοὺς αἰῶνες πού πέρασαν διατηρεῖ ὅλη τὴ δροσιά της· ἀπεικονίζει τὴ σύγχρονη πραγματικότητα.

Ὅποιος διαβάσει τὴν παραβολὴ αὐτὴ νομίζει ὅτι κάποιος ζωγράφος στάθηκε ἀπέναντι στὴ σημερινὴ κοινωνία καὶ μὲ τὰ χρώματά του ζωγράφισε **τρεῖς εἰκόνες**· τὴν εἰκόνα **τῆς δυστυχίας** στὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου πού ἔπεσε στοὺς ληστές, τὴν εἰκόνα **τῆς ἀσπλαχνίας** στὰ πρόσωπα τοῦ λευίτου καὶ τοῦ ἱερέως, καὶ τρίτον τὴν ὑπέροχη εἰκόνα **τῆς εὐσπλαχνίας** στὸ πρόσωπο τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου.

Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ρίξουμε ἓνα βλέμμα στὴν τρίτη, στὴν **εἰκόνα τῆς εὐσπλαχνίας**.

Λέει, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο ὅτι ὁ Σαμαρείτης «**ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη**» (Λουκ. 10,33)· ὅτι δηλαδή, ὅταν πέρασε ἀπὸ τὸ σημεῖο πού ἦταν τραυματισμένος ὁ ἀγνωστος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, **δὲν προσπέρασε**. Ὑπάρχουν μερικοὶ πού λένε· Συμπονῶ τὸν ἄλλο, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸν κοιτάξω στὸ χάλι πού εἶνε, ὅταν π.χ. βγαίνει ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο ἢ ὅταν ξεψυχᾷ... Αὐτὸ εἶνε μία **ὑπερευαίσθησία**, ἢ ὁποία στὸ βάθος εἶνε ἐγωισμός.

Ὁ καλὸς Σαμαρεῖτης ἄκουσε τὸ βογγητὸ τοῦ τραυματία, πλησίασε κοντά, εἶδε τὰ αἵματα στὰ ροῦχα καὶ τὶς πληγὲς στὸ σῶμα του, καὶ **τὸν συμπόνεσε**. Ἄν ἦταν κανένας ὑπερευαίσθητος, ὅπως εἶνε μερικὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες ἀλλὰ καὶ μερικοὶ κύριοι, πού τρέχουν μὲν στὰ κέντρα διασκεδάσεως, ἀλλὰ δὲν πλησιάζουν ἐκεῖ πού ὑπάρχει πόνος καὶ δυστυχία γιὰ τὸ ἀποτροπιάζονται, ἂν ἔκλεινε κι αὐτὸς τὰ

μάτια του, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸν σπλαχνιζόταν. Ἄρα λοιπὸν **θέα καὶ εὐσπλαχνία συνδέονται**· ἢ θέα τῆς δυστυχίας εἶνε τὸ κίνητρο, καὶ ἡ εὐσπλαχνία εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα.

Δὲν λέω, ὑπάρχουν καὶ ψυχὲς διεστραμμένες, πού ἀρέσκονται νὰ βλέπουν φρικιαστικὰ θεάματα, κι ὅσο τὰ βλέπουν τόσο εὐχαριστοῦνται· αὐτὸ λέγεται **σαδισμός**, τὸ νὰ χαίρεται κανεὶς βλέποντας τὸ κακό, τὴ δυστυχία, ἐγκλήματα, φόνους, αἵματα. Δὲν μιλάμε γι' αὐτοὺς.

Ἔνας φυσιολογικὸς ἄνθρωπος μέσα του ἔχει τὸ λεγόμενο **συμπαθητικὸ συναίσθημα**. Παράδειγμα. Περπατᾷς ἀδιάφορος κοντὰ σ' ἓνα ποτάμι βλέποντας ὅλα γύρω σου. Ἐὰν ξαφνικὰ πέση στὸ ποτάμι ἓνα μικρὸ παιδί, ταραζεσαι ὀλόκληρος. Ἄχ, λές, ἂν μποροῦσα νὰ πέσω μέσα νὰ τὸ σώσω!... Εἶνε μέσα στὴ φύσι τοῦ ἀνθρώπου νὰ συμπάσχη μὲ τὸν ἄλλο, εἶνε **ἀνθρώπινο** νὰ συμπονηῖ, νὰ κλαίη μαζί του. Ἐνῶ τὸ ἄλλο, τὸ νὰ χαίρεται κάποιος μὲ τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου, νὰ χαίρεται ὁ γείτονας ὅταν τὸ κορίτσι τοῦ διπλανοῦ του παντρεύεται μ' ἓναν ἐκλεκτὸ νέο, νὰ χαίρεται γιὰ τὸ παιδί τοῦ φίλου του πῆρε ἄριστα στὰ μαθήματα, νὰ χαίρεται γιὰ τὸ συνάδελφός του προοδεύει στὸ ἐμπόριο ἢ στὴν ἐπιχείρησι ἢ στὴν ἐπιστήμη, αὐτὸ τὸ νὰ χαίρεσαι μαζί μ' αὐτοὺς πού εὐτυχοῦν, εἶνε **ἀγγελικὸ**, εἶνε γνώρισμα τῶν ἀγγέλων. Τέλος, τὸ νὰ χαίρεται κανεὶς γιὰ τὸ κακό πού ὑφίσταται ὁ ἄλλος, αὐτὸ πλέον εἶνε **δαιμονικὸ**· μόνο ὁ δαίμονας χαίρεται ὅταν βλέπη τὸν ἄνθρωπο νὰ ἁμαρτάνη, νὰ ταλαιπωρηθῆ καὶ νὰ ὀδυνᾶται.

Στὸν καλὸ Σαμαρεῖτη τὸ νὰ δῆ μὲ βλέμμα συμπαθείας τὸν τραυματισμένο γέννησε μέσα του τὴ διάθεσι νὰ τὸν βοηθήσῃ· καὶ στὸν κάθε φυσιολογικὸ ἄνθρωπο ἢ θέα ἐκεῖνου πού δυστυχεῖ γίνεται ἔναυσμα καὶ κίνητρο νὰ τοῦ συμπαρασταθῆ. Θέλετε λοιπὸν κ' ἐσεῖς νὰ μιμηθῆτε τὸν καλὸ Σαμαρεῖτη, ν' ἀποκτήσετε κ' ἐ-

σεῖς ἀλτρουϊστικά αἰσθήματα; **Ἐπισκεφθῆτε** νοσοκομεῖα, ν' ἀκούσετε μέσα στους θαλάμους τὸ βογγητὸ τῶν ἀσθενῶν ποὺ κοιτώνται στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου· ἐπισκεφθῆτε ἄσυλα ἀνιάτων, νὰ δῆτε ἐκεῖ ἀνθρώπους ποὺ ἰσοβίως ὑποφέρουν· ἐπισκεφθῆτε φυλακές, ὅπου συχνὰ ἀθῶοι φτωχοὶ κρατοῦνται στὰ κελλιὰ γιὰ μικροπταίσματα· ἐπισκεφθῆτε σπιτάκια καὶ καλύβες, νὰ δῆτε πῶς ζῆ μιὰ χήρα μὲ τὰ ὄρφανά της. Αὐτὴ ἢ ἐπίσκεψις εἶνε καλή, τὴν εὐλογεῖ ὁ Θεός, τὴν συνιστᾷ καὶ ἡ ἀγία Γραφή μὲ τὰ λόγια· «*Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὕτη ἐστίν, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανούς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου*» (1ακ. 1,27). Ἐὰν λοιπὸν κάποιος ἀπὸ μᾶς ἔχη σκληρὴ καρδιὰ καὶ θέλη ν' ἀποκτήσῃ συμπάθεια, δὲν ἔχει παρὰ νὰ πηγαίνει τακτικὰ ἐκεῖ ποὺ βασιλεύει ὁ πόνος· τέτοιες ἐπισκέψεις, ποὺ πρέπει νὰ γίνονται ἰδίως τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, δημιουργοῦν μέσα στὴν ψυχὴ ἕνα κλίμα συμπαθείας.

Ἀλλὰ ὁ καλὸς Σαμαρείτης δὲν ἀρκέσθηκε μόνο στὴν θέα καὶ στὴ συμπάθεια· ἔκανε καὶ κάτι ἄλλο. Ἐρημος ἦταν ὁ τόπος, δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ φαρμακεῖο, ἰατρεῖο, γιατρός, νοσοκόμος. Ἐγινε λοιπὸν αὐτὸς καὶ γιατρός καὶ νοσοκόμος. Λέει τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι χρησιμοποίησε κρασί, γιὰ νὰ ἀπολυμάνῃ τὶς πληγές, καὶ λάδι, γιὰ νὰ καταπραύνη τὸν πόνο. Ὁ τραυματίας θὰ εἶχε ἀσφαλῶς ἀνάγκη ἀπὸ ἐπιδέσμους, μὰ ποῦ νὰ βρεθοῦν; Δὲν τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο ἀλλὰ ὑπονοεῖται, ὅτι ὁ Σαμαρείτης θὰ **ἔσχισε τὸ πουκάμισό του** γιὰ νὰ κἀνῃ ἐπιδέσμους. Ἔτσι ἔγινε καὶ σὲ πολέμους· εὐσπλαχνοὶ στρατιῶτες μας –γνώρισα πολλούς– ὄχι μόνο γιὰ Ἕλληνες τραυματίες ἀλλὰ καὶ γιὰ Ἴταλοὺς καὶ Γερμανοὺς ἔσχισαν πουκάμισα καὶ μαντήλια τους καὶ ἔδεσαν μὲ συμπόνια τὸν τραυματία, γιὰ νὰ σταματήσουν τὸ αἷμα τοῦ ποῦ ἔτρεχε.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχη ἀγάπη, καὶ νοσοκόμος γίνεται καὶ γιατρός γίνεται, **τὰ πάντα γίνονται.** Λένε γιὰ κάποια μάνα ποὺ βρέθηκε στὴν ἔρημο κ' ἐκεῖ ἐστεῖρευσε ὁ μαστός της καὶ δὲν εἶχε σταλαγματιὰ γάλα γιὰ τὸ παιδί της, ὅτι ἔκανε κάτι ποὺ μόνο ἡ ἐπιστήμη τὸ γνωρίζει· καὶ τὸ γάλα τὸ ἄσπρο, αἷμα εἶνε. Ἄνοιξε λοιπὸν τὶς φλέβες της καὶ πότισε τὸ παιδί μὲ τὸ αἷμα της, καὶ τὸ παιδί ἔζησε! Νὰ λοιπὸν ὅτι, ὅπου κι ἂν βρεθῇ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἔχη ἀγάπη καὶ εὐσπλαχνία, **βρίσκει τρόπους νὰ ἐλεήσει.**

Αὐτὸ τὸ **δίδαγμα,** ἀγαπητοί μου, μᾶς δίνει σήμερα ὁ καλὸς Σαμαρείτης.

✓ Πρῶτον μὲν **ἐπίσκεψις.** Ἄχ αὐτὴ ἡ Κυριακή!

θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡμέρα ἐπισκέψεων. Νὰ πᾶς βέβαια καὶ στὸ σπίτι τοῦ συγγενοῦς σου, ἀλλὰ περισσότερο νὰ ἐπισκεφθῆς τὸν ξένο κ' ἐγκαταλελειμμένο, ποὺ ὁ Χριστὸς τὸν θεωρεῖ ἀδελφὸ του· αὐτὸ ἔχει ἀξία.

✓ Δεύτερον δεῖξετε **εὐσπλαχνία, συμπάθεια, ἀγάπη**· κι αὐτὸ μὲ τὴν καρδιά, ὄχι ἀπὸ ἕνα ξηρὸ καθήκον καὶ μιὰ τυπικὴ ὑποχρέωσι.

✓ Τρίτον καὶ κυριώτερον δεῖξετε τὴν ἀγάπη σας ἐμπράκτως, ὄχι μόνο μὲ ὠραῖα λόγια ἀλλὰ καὶ **μὲ ἔργα,** ὄχι μόνο μὲ δάκρυα, συγκινήσεις καὶ αἰσθήματα φευγαλέα, ἀλλὰ **στὴν πράξι** μὲ ἔργα καὶ θυσίες. Λένε ὅτι κάποτε στὸ δρόμο ἔπεσε ἕνας φτωχὸς καὶ ἄρρωστος· ξαπλώθηκε καταμεσῆς τοῦ δρόμου. Μαζεύτηκαν γύρω του πολλοί. Κάποιοι ἔλεγαν· Τὸν καημένο, πῶς ἔπεσε!... Μερικὲς κυρίες ἔβγαλαν τὰ μαντήλια τους καὶ ἔκλαιγαν. Ἦρθε τέλος κάποιος πού, χωρὶς νὰ κλάψῃ, ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι του, ἔβγαλε ἕνα χιλιάρικο καὶ λέει· Ἐγὼ βάζω **χίλιες δραχμὲς,** βάλτε κ' ἐσεῖς ὅ,τι μπορεῖτε... Ἔτσι συγκεντρώθηκε ἕνα ποσό, τὸν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο καὶ σώθηκε ὁ ἄνθρωπος.

Τελείωσα, ἀγαπητοί μου. Σᾶς παρουσίασα τὴν εἰκόνα τῆς ἀγάπης· τῆς ἀγάπης ὄχι τῆς συγγενείας καὶ τοῦ αἵματος, ὄχι τῶν ὑπολογισμῶν καὶ τοῦ συμφέροντος, ὄχι ἐνὸς στενοῦ κύκλου ἀλλὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶνε **ἡ ἀγάπη ποὺ δίδαξε ὁ Χριστὸς** μὲ τὴ θυσία του καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὕψος τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος ἔδειξε ὁ σταυρὸς του. Δὲν εἶνε ἀγάπη φυσικὴ, εἶνε ἀγάπη πνευματικὴ· δὲν εἶνε ἀγάπη αἰσθησιακὴ, αἰσχροῦν ἐρώτων ποὺ ἀποτελοῦν ἐξευτελισμὸ καὶ ἐκχυδαῖσμὸ τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης. Ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ εὐαγγελίου καὶ τοῦ σταυροῦ του μᾶς ἔδειξε τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, τὴν ὁποία ἐγὼ ὀνομάζω **ἑσταυρωμένη ἀγάπη.**

Τὴν πραγματικὴ ἀγάπη μᾶς **διδάσκουν ἐπίσης ὅλοι οἱ ἅγιοι,** καὶ κατ' ἐξοχήν ὅσοι τὴν εἶχαν ὡς κύριο χαρακτηριστικὸ τῆς ζωῆς τους (ὅπως π.χ. οἱ ἅγιοι Νικόλαος, Σπυρίδων, μέγας Βασίλειος κ.ἄ.) καὶ κάποιοι ποὺ πῆραν τὸ ἐπίθετο *ἐλεήμων* (ὅπως π.χ. οἱ ἅγιοι Ἰωάννης πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, Φιλάρετος, Ταβιθά κ.ἄ.).

Τὴν **ἀγάπη πρὸς ὅλους** (συγγενεῖς, φίλους, ἐχθρούς) νὰ δείξουμε στὸν μάταιο τοῦτο κόσμον βαδίζοντας στὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ μας, ὥστε νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς ἄξιοι τοῦ μακαρισμοῦ τοῦ Κυρίου, ποὺ ἀνέβηκε στὸ Γολγοθᾶ γιὰ νὰ προσφέρῃ τὴν ὑψίστη ὑπηρεσίαν στὸν κόσμον. Τότε θὰ εἴμαστε ὄχι μόνο θαυμασταὶ ἀλλὰ καὶ μιμηταὶ καὶ ἀντιγραφεῖς, στὸ μέτρο τῶν δυνάμεών μας, τῆς παραβολῆς τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἰωάννου ὁδ. Βουλαγαμένης Ἀθηνῶν τὴν 12-11-1967 πρῶτὴ μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντημης 13-10-2017.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1212	Κυριακὴ Θ' Λουκᾶ (Λουκ. 12,16-21· 14,35) 19 Νοεμβρίου 2017	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«Ἄφρων» γιὰ λόγους τέσσερις

«Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· Ἄφρων, ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἠτοίμασας τίνι ἔσται;» (Λουκ. 12,20)

ΑΚΟΥΣΑΤΕ, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερό καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο. Προσέξατε πῶς τελειώνει; Λέει ὁ Κύριος· «Ὁ ἔχων ὠτα ἀκούειν ἀκουέτω» ὁποῖος ἔχει αὐτιά, ἄς ἀκούῃ (Λουκ. 14,35). Τί αὐτιά ἐννοεῖ; Φυσικά; Τέτοια ἔχουν καὶ τὰ ζῶα· μερικὰ ζῶα μάλιστα ἀκοῦνε καλύτερα κι ἀπὸ μᾶς. **Αὐτιά πνευματικά** ἐννοεῖ, αὐτιά τῆς ψυχῆς. Νὰ ἔχουμε δηλαδὴ προσοχή, νὰ εἴμαστε ἀφωσιωμένοι σ' αὐτὰ ποὺ ἀκοῦμε, νὰ τὰ βάζουμε στὴν καρδιά μας καὶ νὰ προσπαθοῦμε νὰ τὰ ἐφαρμόσουμε. Ἔχουμε τέτοια αὐτιά;

Ἐὰν ὅλοι ἀκούγαμε καὶ ἐφαρμόζαμε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας, θὰ ἐπικρατοῦσαν ἀρμονία καὶ ἀγάπη. Δυστυχῶς ὁ κόσμος κλείνει τ' αὐτιά του στὸ Χριστό, κ' ἐπὶ ὥρες τὰ ἔχει τετρακλιωμένα στοὺς διαφόρους σταθμούς, νὰ παρακολουθῇ τὰ ἀκατονόμαστα. Καὶ μόνο αὐτό; Μερικοὶ ἐμπαίζουν καὶ εἰρωνεύονται ὅποιον βαδίζει μὲ τὸ εὐαγγέλιο, τὸν θεωροῦν ἀνόητο. Ἐξυπνο θεωροῦν ὅποιον μὲ διάφορες ἀπάτες καὶ ψέματα κατορθώνει νὰ πλουτίσῃ.

Αὐτὸς ξέρει νὰ ζήσῃ, λένε οἱ γονεῖς στὰ παιδιά, καὶ τὸν προβάλλουν ὡς ὑπόδειγμα. Ἐξυπνος ὁ ἕνας, βλάκας ὁ ἄλλος. **Ἄλλη ἢ γλῶσσα τοῦ κόσμου, ἄλλη ἢ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ.**

Τὴ διαφορὰ αὐτὴ βλέπουμε καὶ στὸ εὐαγγέλιο σήμερα. Τὸν πλούσιο τῆς παραβολῆς, αὐτὸν ποὺ ὁ κόσμος ὀνομάζει ἐξυπνο, τετραπέρατο, καπάτσο, ὁ Θεὸς πῶς τὸν ὀνομάζει; **«Ἄφρονα»** (ἔ.ἀ. 12,20), ἄνθρωπο δηλαδὴ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό, τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴ νύχτα, τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Γιατί ἄραγε; **Γιὰ τέσσερις λόγους.**

1. Πρῶτον εἶνε ἄφρων διότι, **ἐνῶ ἦταν διαχειριστὴς τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς τὰ οἰκειοποιεῖτο σὰ νὰ ἔνε δικά του.** Δὲν εἶχε ῥευστὸ χρήμα· ἦταν μεγαλοκτηματίας, τσιφλικᾶς.

Καὶ μιὰ χρονιά ἤρθε ἐξαιρετικὴ εὐφορία στὰ κτήματά του· τὰ κλαδιὰ λύγιζαν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν καρπῶν. Κι ὅταν εἶδε τοὺς σωρούς τῶν γεννημάτων νὰ μαζεύωνται, εἶπε· **«τὰ ἀγαθὰ μου»!** (ἔ.ἀ. 12,18). Κατηραμένο αὐτὸ τὸ «μου»! **«Τὰ ἀγαθὰ μου»**, λέει. Ἦταν δικά του; Λάθος. Ἄν υποθέσουμε ὅτι κάποιος κατακτᾷ τὸ φεγγάρι καὶ θελήσῃ νὰ τὸ σπεῖρῃ, τί θὰ πάρῃ; Τίποτε δὲ φυτρώνει σ' ἐκείνη τὴν ξηρασία. Μόνο ἐδῶ στὴ Γῆ ὑπάρχει **χῶμα** ποὺ γεννάει κάθε τόσο – γι' αὐτὸ λέγεται μάνα ἢ γῆ. Μιὰ φούχτα χῶμα ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ μιὰ φούχτα χρυσάφι· τὸ χρυσάφι εἶνε ἄγονο, ἐνῶ τὸ χῶμα εἶνε γόνιμο. Ποιὸς λοιπὸν ἔδωσε στὸ χῶμα τέτοια δύναμι; Καὶ ποιὸς ἔδωσε καὶ σ' ἓνα **σπόρο** μικρὸ τὴν δύναμι, νὰ φυτρώνῃ, νὰ γίνεαι δέντρο πελώριο; Καὶ ποιὸς στέλνει τὴ βροχούλα, νὰ ποτιστῇ ἡ γῆ; Χωρὶς νερὸ δὲ φυτρώνει τίποτε. Τοῦ Θεοῦ εἶνε τὸ χῶμα, οἱ σπόροι, ἡ βροχὴ. Τοῦ Θεοῦ εἶνε καὶ ὁ **ἥλιος**, ποὺ ζεσταίνει τὰ πάντα καὶ μεστῶνουν καὶ ὠριμάζουν οἱ καρποί. Κάθε φορὰ ποὺ τρῶς ἓνα ἀχλάδι, ἓνα μῆλο, ἢ κάτι ἄλλο, σκέψου τί εἶνε αὐτό; Μιὰ κονσέρβα ἡλίου! Οἱ καρποὶ εἶνε συμπύκνωσις βροχῆς, χῶματος, ὕδατος, καὶ ἡλίου.

Αὐτὰ λοιπὸν **ὅλα εἶνε τοῦ Θεοῦ.** Συνεπῶς, κακῶς λέει ὁ πλούσιος **«τὰ ἀγαθὰ μου».** Ἡ Γραφὴ λέει· **«Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς»** (Ψαλμ. 23,1), τοῦ Κυρίου εἶνε. Ξέρετε πῶς μοιάζει ὁ πλούσιος; Σὰ νὰ εἶνε κάποιος ταμίης τῆς τραπέζης ἢ τοῦ δημοσίου καὶ νὰ νομίζῃ, ὅτι τὰ χρήματα ποὺ ἔχει μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο εἶνε δικά του. Ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ θὰ πῇ **«Εἶνε δικά μου»**, θεωρεῖται κλέφτης καὶ ἀπατεώνας. Ὅλα ἀνήκουν σὲ ἄλλον, καὶ αὐτὸς καλεῖται νὰ κἀνῃ τιμὴ διαχειρίσει. Ἔτσι καὶ κάθε πλούσιος· εἶνε διαχειριστὴς, θὰ λογοδοτήσῃ καὶ γιὰ τὴν τελευταία δραχμὴ.

2. Είπε ακόμα ἄφρων, διότι **νόμισε ὅτι ἡ εὐτυχία βρίσκεται στὰ ὑλικά ἀγαθὰ**. Δὲν ἄρνούμαι, ὅτι συντελοῦν κί αὐτὰ σὲ μία ζωὴ ἀνετη. Ἄλλὰ δὲν εἶνε αὐτὰ ποὺ δίνουν τὴν εὐτυχία. Μπορεῖ ἓνας νὰ εἶνε πλούσιος, ἑκατομμυριοῦχος, Ὠνάσης καὶ Νιάρχος, καὶ ὁμως δὲν εἶνε γι' αὐτὸ εὐτυχῆς. Διότι τὰ ὑλικά ἀγαθὰ δὲν μποροῦν νὰ ἱκανοποιήσουν τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ζῶο, ποὺ ἅμα φάη τὸ σανὸ τοῦ κοιμᾶται εὐχαριστημένο. Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε στομάχι καὶ κοιλιὰ καὶ πεπτικὸς σωλήνας ἀενάως κινούμενος καὶ ἐκκενούμενος. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε κάτι ἄλλο, ὑψηλότερο. Ἔχει μέσα του τὸ ἄπειρο, ἐνῶ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ εἶνε πεπερασμένα. Γι' αὐτὸ καὶ Κροῖσος καὶ Σολομῶν νὰ γίνη, θὰ φωνάζη: «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2). Ἀπόδειξις ὅτι οἱ περισσότερες αὐτοκτονίες, ὅπως μαρτυροῦν στατιστικές, σημειώνονται στὶς πλούσιες χώρες. Ἀηδιάζουν τὴ ζωὴ μέσα στὰ πλούτη. Φάε λεφτὰ· τί θὰ καταλάβης;...

3. «*Ἀφρονα*» λοιπὸν τὸν ὠνόμασε ὁ Χριστὸς πρῶτον διότι, διαχειριστῆς αὐτός, οἰκειοποιήθηκε τὸν ξένο πλοῦτο, καὶ δεύτερον διότι θεώρησε τὰ ὑλικά ἀγαθὰ πηγὴ τῆς εὐτυχίας. «*Ἀφρονα*» τὸν ὀνομάζει ἀκόμα διότι **λησμόνησε τὸ φτωχό**: νόμισε, ὅτι εἶνε μόνος πάνω στὴ γῆ, δὲν ὑπάρχει ἄλλος. Σὰν τὸ σαλίγκαρο κλείστηκε στὸ καβούκι του· πέρα ἀπ' τὸν ἑαυτὸ του δὲν ἔβλεπε κανέναν ἄλλο. Σύνθημά του ἦταν: «Ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, τίποτε γιὰ τοὺς ἄλλους». Λέει ὁ Μέγας Βασίλειος: Τὸν ταλαίπωρο! ἀγωνιᾷ, ὅτι οἱ ἀποθήκες του εἶνε μικρὲς καὶ δὲ' χωροῦν τὰ τρόφιμα· καὶ ὁμως ὑπάρχουν ἀποθήκες ἀσφαλισμένες ἑκατὸ τοῖς ἑκατό. Ὅλοι ἔχουμε μιὰ ἀποθήκη. Ποιὰ εἶνε; Τὸ στομάχι μας· μιὰ μικρὰ ἀποθήκη εἶνε. Γιατί ἐσὺ τὴ μικρὰ αὐτὴ ἀποθήκη τὴ γεμίζεις κάθε μέρα μέχρι σκασμοῦ, κι ὁ ἄλλος ἔχει ἀδειανὴ τὴν ἀποθήκη του, δὲν ἔχει ψωμί νὰ φάη; Μοίρασε λοιπὸν τὰ ἀγαθὰ σου στοὺς φτωχοὺς, καὶ ἔτσι τὰ ἀσφαλίζεις.

«*Ἀφρων*» εἶνε καὶ ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης. Ἀναστενάζουν οἱ ἀποθήκες ἀπὸ ἑκατομμύρια τόννους τρόφιμα, ἐνῶ στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴν Ἀσία πεθαίνουν σὰν τὶς μύγες παιδιὰ γυναικὲς ἄντρες, καὶ κανεὶς δὲν συγκινεῖται.

4. Ἀφρων ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς διότι, διαχειριστῆς αὐτός, οἰκειοποιήθηκε τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, ἄφρων διότι νόμισε πῶς στὴν ὑλὴ θὰ βρῆ τὴν εὐτυχία, ἄφρων διότι λησμόνησε τὸ φτωχό. Εἶνε ἀκόμα ἄφρων διότι ὅλα τὰ λογάριασε, ἀλλὰ ἓνα πρᾶγμα δὲν τὸ ὑπολόγισε – ὅπως κ' ἐμεῖς δὲν τὸ σκεπτόμεθα.

Ποιό; **λησμόνησε ὅτι ὑπάρχει θάνατος**. Νόμισε, ὅτι θὰ ζήσῃ ἐδῶ αἰωνίως. Καὶ ξαφνικὰ χτύπησε κάποιος τὴν πόρτα του. Εἶνε ὁ ἐπισκέπτης ποὺ δὲ' γνωρίζει ὥρα. Τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, τὸ πρωῖ ποὺ ξυπνᾶς, τὸ μεσημέρι ποὺ κάθεσαι στὸ τραπέζι, τὴν ὥρα ποὺ ταξιδεύεις στὸ ἀεροπλάνο, ἐκεῖ ποὺ ἐτοιμάζεσαι νὰ κάνης τὸ γάμο σου, ἐνῶ ἐτοιμάζεσαι νὰ πᾶς στὴν ἐκκλησία νὰ στεφανωθῆς, τὴν ὥρα ποὺ παίρνεις τὸ δίπλωμά σου, τὴν ὥρα ποὺ διορίζεσαι, τὴν ὥρα ποὺ κολυμπᾶς στὰ λεφτὰ, τὴν ὥρα ἐκεῖ ποὺ θεωρεῖσαι εὐτυχῆς, ἔρχεται. Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος; Μιὰ σταγόνα αἷμα νὰ πέσῃ στὸν ἐγκέφαλο ἢ στὴν καρδιά, τελειώσε. Ὁ Φίλιππος, ὁ πατέρας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἔζησε τετρακόσα χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Δὲν εἶχε ἀκούσει Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ ἦταν συνετὸς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος. Αὐτὸς λοιπὸν εἶχε διατάξει ἓνα στρατιώτη, πρωῖ - πρωῖ, μόλις βγῆ ὁ ἥλιος καὶ ξυπνήσῃ, νὰ παρουσιάζεται ἐνώπιόν του καὶ νὰ λέη: «*Φίλιππε, μέμνησο ὅτι θνητὸς εἶ*»· βασιλιᾷ, νὰ θυμᾶσαι ὅτι θὰ πεθάνης. Φρόνιμος αὐτός, «*ἄφρων*» ὁ ἄλλος· αὐτὴ εἶνε ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ.

* * *

Ἄς προσέξουμε, ἀγαπητοί μου, νὰ μὴ γίνουμε κ' ἐμεῖς ἄφρονες. Ἄς ξερρίζώσουμε ἀπὸ τὴν καρδιά μας τὸ τρομερὸ πάθος, τὴν **πλεονεξία**. Ὁ κόσμος δὲν ἀρκεῖται στὰ λίγα· ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ εἶνε λιτὸς καὶ ἀπλός.

Ἡ πλεονεξία εἶνε συμφορὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ἢ αἰτία τῶν πολέμων. Ἄνιαιο κακό. Εἶπε κάποιος: Μπορεῖ ἡ θάλασσα νὰ πῆ στὰ ποτάμια «*Φτάνει, δὲν θέλω ἄλλα νερά*», μπορεῖ ὁ χάρος νὰ πῆ στοὺς νεκροθάφτες «*Φτάνει, χόρτασα ἀπὸ νεκρούς*», ἀλλὰ ὁ πλεονέκτης ποτέ δὲν λέει «*Φτάνει*». Τὸ ἓνα ἑκατομμύριο θέλει νὰ γίνη δύο, τὰ δύο νὰ γίνουν τέσσερα, τὰ τέσσερα ὀκτώ, τὰ ὀκτὼ δεκαεξί... Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ἔρχεται ὁ θάνατος, ἀρπάζει τὴν ψυχὴ του καὶ τὸν μεταφέρει στὸν ἄδη.

Ἄς προσέξουμε ἐμεῖς, ποὺ λέμε ὅτι πιστεύουμε. Θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου εἶνε ὁ **χρυσός**, ἀλλ' ἐμεῖς Θεὸ ἔχουμε τὸ **Χριστό**. Κοντὰ στὸ Χριστὸ καὶ ὁ πιὸ φτωχὸς εἶνε εὐτύχισμένος. Ἄμα ἔχης τὸ Χριστό, ὁ Χριστὸς εἶνε πλοῦτος. Ὅποιος πιστεύει στὸ Χριστό, ἔχει μέσα του θησαυρὸ ἀνεξάντλητο, αἰώνιο, παντοτινὸ.

Εὐχομαί νὰ ἔχετε τὸν πλοῦτο αὐτό, τὸν πνευματικὸ θησαυρό· καὶ τότε θὰ εἴστε εὐτυχεῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· «ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας»· ἀμήν.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2053

Κυριακὴ ἸΓ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,18-27)
26 Νοεμβρίου 2017

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μὴν καυχηθῆς γιὰ ἀρετὲς

«Οὐδεὶς ἀγαθὸς εἶ μὴ εἷς ὁ Θεός» (Λουκ. 18,19)

Ένας φιλάργυρος πλούσιος, ἀγαπητοί μου, ἔρχεται πρὸς τὸν Χριστό· πλησιάζει, γονατίζει μπροστά του καὶ μὲ μεγάλο σεβασμὸ τὸν ρωτᾷ· «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἶ μὴ εἷς ὁ Θεός» (Λουκ. 18,18-19). Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιο ζωὴ; ρώτησε τὸν Ἰησοῦ προσφωνώντας τον «ἀγαθὸ διδάσκαλο». Τὸ τί σήμαινε αὐτὴ ἡ προσφώνησι φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀπάντησι πού ἔδωσε ὁ Κύριος.

Ὁ πλούσιος αὐτὸς δὲν πίστευε στὴ θεότητα τοῦ Ἰησοῦ· θεωροῦσε τὸ Ναζωραῖο ὡς ἕνα μεγάλο μὲν δάσκαλο, ἀνώτερο ἴσως ἀπ' ὄλους τοὺς ἄλλους νομοδιδασκάλους τοῦ Ἰσραὴλ, ἀλλὰ πάντως ὡς ἄνθρωπο, ὄχι ὡς Θεό, ὄχι ὡς τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ Πρόσωπα τῆς ἁγίας Τριάδος. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε τέτοια ἀντίληψι γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπαντᾷ· Ἐφ' ὅσον μὲ θεωρεῖς ὡς ἕναν ἀπλὸ ἄνθρωπο, μάθε λοιπὸν ὅτι αὐτὸς ὁ τίτλος, «ἀγαθός», μὲ τὴν ἀπόλυτη ἔννοια ἀρμόζει μόνον στὸ Θεὸ καὶ ὄχι σὲ ἄνθρωπο, διότι «οὐδεὶς ἀγαθὸς εἶ μὴ εἷς ὁ Θεός», κανένας δὲν εἶνε ἀγαθὸς παρὰ μόνον ἕνας, ὁ Θεός.

Καὶ ἀλήθεια, ἀγαπητοί μου. Ἄν ἐξετάσουμε κάπως βαθύτερα τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, θὰ πεισθοῦμε, ὅτι καὶ ὁ ἀγιώτερος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν δικαιούται καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ «ἀγαθός». Γιατί; Γιὰ τοὺς ἐξῆς τρεῖς λόγους.

● «Οὐδεὶς ἀγαθὸς εἶ μὴ εἷς ὁ Θεός». Πρῶτα - πρῶτα δὲν εἶνε «ἀγαθός» κανένας θνητός, διότι μοναδικὴ πηγὴ τῆς ἀγαθότητος εἶνε ὁ Θεός, ἐνῶ ἡ ἀρετὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε κάτι πού αὐτὸς δὲν τὸ κατορθώνει μόνος του, μὲ τὶς ἀτομικὲς του δυνάμεις καὶ προσπάθειες, ἀλλὰ τὸ ἐπιτυγχάνει μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ τὸ Θεό, πού εἶνε ἡ πηγὴ τῆς ἀγαθότητος

καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ, ὅλοι οἱ ἅγιοι ἀντλοῦν δυνάμεις γιὰ νὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ ἅγιοι καὶ ἀγαθοί. Ἡ ἀρετὴ τους εἶνε κατὰ μέγα μέρος καὶ κατ' οὐσίαν δάνειο· τὸ χορηγεῖ ὁ Θεὸς σ' ἐκείνους πού ἡ καρδιά τους εἶνε ἐπιδεκτικὴ τῆς θείας καλλιέργειας.

Τὸ λέει αὐτὸ καθαρὰ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός· «Χωρὶς ἐμένα τίποτα δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε (Ἰω. 15,5). Τὸ λέει ὠραῖα καὶ ὁ ψαλμωδός· «Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες· ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων»· ἂν ἕνα σπιτί δὲν τὸ χτίσῃ ὁ Κύριος, μάταια κοπιᾶζουν οἱ χτίστες, καὶ ἂν μιὰ πόλι δὲν τὴ φυλάξῃ ὁ Κύριος, μάταια ἀγρυπνοῦν οἱ φρουροί της (Ψαλμ. 126,1). Σύμφωνα μὲ τὸ ῥητὸ αὐτό, ὅλες οἱ προσπάθειες τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ οἰκοδομήσῃ στὴν καρδιά του καὶ νὰ στήσῃ μέσα του κάτι τι ἀληθινό, ὠραῖο καὶ ἀγαθό, ἀποβαίνουν μάταιες, ἂν ὁ Κύριος δὲν δώσῃ τὴν εὐλογία του, τὴ βοήθειά του, τὴ χάρι του.

Ἄφοῦ λοιπὸν εἶνε γεγονός, τὸ ὁποῖο πιστοποιεῖ ἡ πείρα τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, ὅτι χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἡ ἀρετὴ, ὅπως τὴν ἐννοεῖ τὸ Εὐαγγέλιο, εἶνε κάτι ἀκατόρθωτο, ἐπομένως κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ ἀγαθὸς μὲ τὴν πλήρη ἔννοια· «οὐδεὶς ἀγαθὸς εἶ μὴ εἷς ὁ Θεός». Naί, πηγὴ τῆς ἀγαθότητος εἶνε ὁ Θεός· ὁ ἄνθρωπος μόνον ἐφ' ὅσον ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸ Θεό, μετέχει στὴν ἀγαθότητα καὶ στὸν ἁγιασμό Του.

● «Οὐδεὶς ἀγαθὸς εἶ μὴ εἷς ὁ Θεός». Δεύτερος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο κανένας θνητὸς δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ «ἀγαθός» μὲ τὴν ἀπόλυτη ἔννοια εἶνε, διότι ἡ ἀρετὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε ποτέ πλήρης· πάντοτε θὰ παρουσιάζῃ ἐλλείψεις, οἱ ὁποῖες θὰ ρίχνουν κάποια μικρότερη ἢ μεγαλύτερη σκιά ἐπάνω στὴ φωτεινὴ λάμψι του, στὴν αἴγλη τῆς μορφῆς του.

Και ὁ ἀγιώτερος ἄνθρωπος θὰ ἔχη τὶς κηλίδες του, τὰ μικρά του ἐλαττώματα.

Εἶνε γνωστὸ ὅτι ἡ **ἀγία Γραφή** δὲν ἀποκρύπτει ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ ἀγίων ἀκόμη ἀνδρῶν· ὁ Μωυσῆς π.χ. καὶ ὁ Δαυὶδ στὴν παλαιὰ διαθήκη, ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι στὴν καινὴ διαθήκη βλέπουμε ὅτι καὶ μετὰ τὴν Πεντηκοστή εἶχαν στιγμὲς ἀνθρώπινες. Καὶ ἂν αὐτὸ συμβαίνει μὲ τοὺς ἀγιώτερους χαρακτήρες, φαντασθῆτε τώρα τί γίνεται μὲ τοὺς ἄλλους, μὲ ὄλους ἐμᾶς, πού ἀσφαλῶς δὲν πετᾶμε βέβαια στὰ ὕψη τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ κινούμεθα πολὺ χαμηλά, σερνόμαστε σὰν παιδιὰ στὸ ἔδαφος αὐτῆς τῆς καθημερινότητος, πεζοὶ καὶ ἐλεεινοί.

Δὲν ὑπάρχει καθαρὴ ἀρετὴ· μείγμα ἀρετῆς καὶ κακίας εἶνε ἡ ζωὴ μας. Δὲν ὑπάρχει ἀγαθὸ στὸ ὁποῖο νὰ μὴν ἔχη ρίξει τὶς σταγόνες τῆς –ἔστω καὶ ἐλάχιστες, ἔστω καὶ μία– ἢ κακία. Ἄλλὰ νὰ ξέρατε πόσο ἀλλοιώνει τὴν ποιότητα τοῦ ἀγαθοῦ καὶ μία σταγόνα κακίας! Νὰ σᾶς πῶ πόσο τὴν ἀλλοιώνει; Νά, ὅσο ἐπηρεάζει καὶ κάνει ἀηδιαστικὸ καὶ τὸ πιὸ ἐκλεκτὸ φαγητὸ καὶ μιὰ σταγόνα πετρελαίου πού πέφτει τὴν τελευταία στιγμὴ μέσα στὸ πιάτο.

Πῶς λοιπὸν μπορούμε νὰ ὀνομασθοῦμε «ἀγαθοί», ἐφ' ὅσον οὔτε ἐμεῖς εἴμαστε ἡ πηγὴ τῆς ἀγαθότητος – αὕτη εἶνε ὁ Θεός, οὔτε καὶ ἀρετὴ πλήρῃ εἴμαστε ἄξιοι νὰ παρουσιάσουμε – αὐτοαγαθότης εἶνε μόνον ὁ Θεός; Κατὰ τὸν προφήτη Ἡσαΐα, **ὅλη «ἡ δικαιοσύνη» μας εἶνε ἓνα «ῥάκος ἀποκαθημένης»**, ἓνα βρωμερὸ καὶ ἀκάθαρτο κουρέλι (Ἠσ. 64,6). Κατὰ δὲ τὸν ἅγιο Αὐγουστῖνο, κι αὐτὰ ἀκόμη πού ἐμεῖς θεωροῦμε ὡς ἀρετές μας δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ «λάμποντα ἀδικήματα».

● **«Οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός»**. Τέλος ἕνας τρίτος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομασθῆ «ἀγαθός» εἶνε, διότι ἡ ἀρετὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε κάτι τι μόνιμο καὶ ἀμετάτρεπτο. **Ὁ ἄνθρωπος εἶνε τρεπτός, μεταβλητός**· δηλαδὴ ἀλλάζει, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μεταβάλλεται, εὐκόλα ἢ διὰ θεοῦ του μεταπίπτει.

Παράδειγμα. **Σήμερα** προσεύχεται, μελετᾶει τὰ θεῖα λόγια, κάνει ἐλεημοσύνη, συγχωρεῖ τοὺς ἐχθρούς του, μεταλαμβάνει τὰ ἄχραντα μυστήρια, **εἶνε θερμὸς στὴν πίστι**· **αὔριο ψυχραίνεται**, ἀμελεῖ, ὑποχωρεῖ, πέφτει στὴν ἀμαρτία, γίνεται πτώμα ἐλεεινὸ καὶ ἀξιοθρήνητο. Πόσοι ἅγιοι, πού εἶχαν στήσει τὶς φωλιές τους στὸν οὐρανό, ἀπὸ μιὰ ἀπροσεξία, ἀπὸ μιὰ σατανικὴ συναρπαγὴ, δὲν ἔπесαν καί, ἐνῶ ἦταν ἀετοὶ τοῦ πνεύματος, κατήνησαν

σαῦρες καὶ σκουλήκια στὴ λάσπη! Δὲν ἐμπνέει λοιπὸν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη ἢ ἀρετὴ καὶ τοῦ ἀγιώτερου ἀνθρώπου, ἐφ' ὅσον ἀκόμη ζῆ καὶ βρίσκεται ἐδῶ σ' αὐτὴ γῆ, σ' αὐτὸ τὸ γήπεδο τοῦ ἀγῶνος, στὸ κρίσιμο τοῦτο στάδιο τῆς ἀρετῆς, στὸ φοβερὸ τοῦτο δοκιμαστήριο τῶν ἀξιῶν. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ πῆ, ὅτι ἡ ἀρετὴ του εἶνε σταθερὴ, μόνιμη, ἀμετάτρεπτη.

Ἀπέναντί μας στέκει ὁ ἐχθρός, πού κاردοκεῖ νὰ κερδίση καὶ τὸ ἐλάχιστο ἔδαφος, ν' ἀποσπάση ἔστω ἓνα πόντο καὶ σιγὰ - σιγὰ νὰ μᾶς ἐκτοπίση, νὰ μᾶς ρίξη στὴν ἀμαρτία καὶ τελικὰ στὴν κόλασι.

Τρεπτὸς ὁ ἄνθρωπος, τρεπτὴ καὶ ἡ ἀρετὴ του. Ἀμετάβλητος εἶνε μόνον ὁ Θεός, καὶ μόνιμη, σταθερὴ καὶ ἀμετάβλητη εἶνε ἡ ἀρετὴ του. Γιὰ τὸ Θεό, καὶ μόνον γι' αὐτόν, γράφτηκε τὸ ῥητὸ «*Κατ' ἀρχὰς σὺ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις, καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐ ἐκλείψουσιν*» (Ψαλμ. 101,26-28). Ἐνῶ ὅλα θὰ φύγουν, ἐσὺ θὰ μένης εἰς τὸν αἰῶνα ἀναλλοίωτος.

* * *

Ἐχοντας, ἀγαπητοί μου, ὑπ' ὄψιν τὶς ἀλήθειες αὐτές, **εἶνε ἀνόητο νὰ καυχώμεθα** γιὰ ἀρετές μας καὶ καλὰ ἔργα μας. Ὅ,τι ἀγαθὸ πράττουμε, τὸ πράττουμε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ παντοδυνάμου Κυρίου μας. Αὐτὸς μᾶς ἐμπνέει, αὐτὸς μᾶς φωτίζει, αὐτὸς μᾶς δίνει ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ πραγματοποιοῦμε τὸ ἀγαθό. Εἶνε ἡ πηγὴ τῆς ἀγαθότητος.

Ἄλλὰ καὶ **ὅ,τι ἀγαθὸ πράξαμε** δὲν εἶνε κι αὐτὸ τέλειο· παρουσιάζει τὰ **τρωτά** του καὶ ἔχει τὶς **ἐλλείψεις** του. Τέλειος στὴν ἀγαθότητα εἶνε ἓνας μόνον, ὁ Θεός. Ἄς μὴ καυχώμεθα λοιπὸν γιὰ τὶς ἀρετές μας, οἱ ὁποῖες ἐν συγκρίσει μὲ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ εἶνε ὅ,τι εἶνε μιὰ ἀσβόλη, **μιὰ μουτζούρα**, μπροστὰ στὸν ὠραιότερο πίνακα, ὅ,τι εἶνε **ἓνα ἐξάμβλωμα** καὶ ἔκτρωμα ἐμπρὸς σὲ ἓνα τέλειο ὄργανισμὸ.

Ἐξάλλου ἡ πραγματικότητα λέει, ὅτι οὔτε καὶ ὅταν κατορθώνουμε κάτι μπορούμε νὰ τὸ διατηρήσουμε γιὰ πολὺ. Τὴν ἐπόμενη στιγμὴ πέταξε κ' **ἔφυγε μέσ' ἀπ' τὰ χέρια μας**.

Ἄν λοιπὸν κάποτε ἡ ὑπερηφάνεια ἔρχεται νὰ μᾶς θολώση τὸ νοῦ μὲ **ψεύτικες φαντασίες** τῆς, ἄς θυμώμαστε καὶ ἄς μελετοῦμε βαθειὰ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ· **«Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός»**.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος